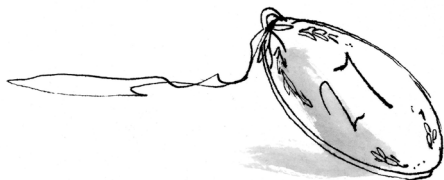

DE KRONIEKEN VAN JUNO

DE KONING VAN DE VUILNISBELT

GEERT KLAASEN

MET ILLUSTRATIES VAN
HARMEN VAN STRAATEN

DE WAKKERE WERELD

'We breken in en grijpen wat we kunnen!' riep de grootste van de jongens.

Juno kleefde tegen een boomstam. Ze haalde opgelucht adem toen het groepje haar ongezien passeerde. Juno was een meesteres in het schaduwen. Volwassenen waren gemakkelijk, want

niemand besteedt aandacht aan een lummelend kind. Kinderen waren veel moeilijker om ongezien te volgen.

Opgewonden vertelde Daan zijn vrienden over een mysterieuze plek waar, zo zwoer hij, in geen vijftig jaar nog iemand was geweest. Een verlaten goudmijn, verzekerde Daan. En als kers op de taart had hij een geheime toegangsweg gevonden.

Wat een geluk dat Juno net vandaag dit groepje had uitgekozen. Meestal hadden jongens het alleen maar over tekenfilms en voetbal. Of ze schepten op over hoe brutaal ze tegen de meester durfden te zijn. Meisjes waren volgens Juno nog erger. Die maakten alleen maar ruzie. Dat was de reden waarom ze meestal alleen speelde, of dat maakte ze zichzelf toch wijs. Verlegen zijn was iets heel lastigs. Verlegen en nieuwsgierig tegelijk zijn, was nog veel ingewikkelder. En vandaag was ze razend nieuwsgierig naar de bestemming van Daan en zijn vrienden.

Toen een van de jongens omkeek, stak ze de straat over; zachtjes fluitend, de handen in de zakken. Spionage had niets te maken met geheimschrift, verrekijkers of ingewikkelde snuffjes. De kunst was onopvallend gedrag.

In de weerspiegeling van een winkelraam zag Juno het groepje rechts afslaan. Even was ze afgeleid door een bont geklede figuur die haar op de stoep passeerde. Een Aziatische vrouw in veelkleurige gewaden knikte haar vriendelijk gedag. Even vergaapte Juno zich aan de draken en heldhaftige figuren die in rijkelijke kleuren op de stof waren geborduurd. Wat een beginnersfout! Natuurlijk keken ook de jongens gefascineerd om naar de vrouw die eruitzag als een Chinees sprookje.

De jongens waren intussen bijna Zunderlingen uit. De juiste afstand bewaren was van levensbelang. En in de velden kon je nu eenmaal niet anders dan een flink eind achterop lopen.

Een eind verderop passeerden ze een houten schutting. Juno was er met haar vader al wel honderd keer voorbijge-

reden, maar had er nooit bij stilgestaan wat zich erachter zou kunnen bevinden. Toen Daan net voorbij de omheining een aardeweggetje insloeg, wist ze zeker dat ze de raadselachtige plek hadden bereikt. De roestige toegangspoort was met zware kettingen verzegeld. Het vermolmd reclamebord maakte niemand iets wijzer. Dankzij het aanpalende bos kon ze wat terrein winnen. De jongens stonden te aarzelen bij een gebroken plank in de omheining.

‘Jij eerst’, beval Daan.

‘Waarom ik?’ stotterde een jongen.

‘Omdat jij nieuw bent, Alex’, snauwde Daan. ‘Als je bij onze club wilt horen, moet je je eerst bewijzen. Of durf je soms niet?’

‘Natuurlijk wel.’

‘Waar wacht je dan op?’ meesmuilde Daan.

Aarzelend wrikte Alex het onderste deel van de plank los. Voor hij zich op zijn knieën liet zakken, keek hij de anderen nog even aan. Niemand nam het voor hem op. Hij haalde diep adem en wurmde zich naar binnen.

‘Is dit nu jouw mysterieuze plek?’ fronste Alex.

‘Hou je kop. Je begrijpt er niets van’, beet Daan, al viel de teleurstelling ook van zijn gezicht af te lezen.

Juno tuurde door de planken naar binnen. Ietwat onhandig stonden de jongens in een kringetje aan de andere kant van de omheining. Enorme piramides van afval lagen te verkommeren op het modderige terrein. Versleten autobanden, kapotte diepvriezers, afgedankte klerkasten, gebroken vazen, versplinterde hobbelpaarden: je kon het zo gek niet bedenken.

‘Kom. We vinden vast wel iets interessants tussen de rommel’, besliste Daan.

Met enige tegenzin slenterden de kameraden over de vuilnisbelt. ‘Hier valt geen sikkepit te beleven’, mopperde Alex, terwijl hij tegen een emmer zonder bodem stampte.

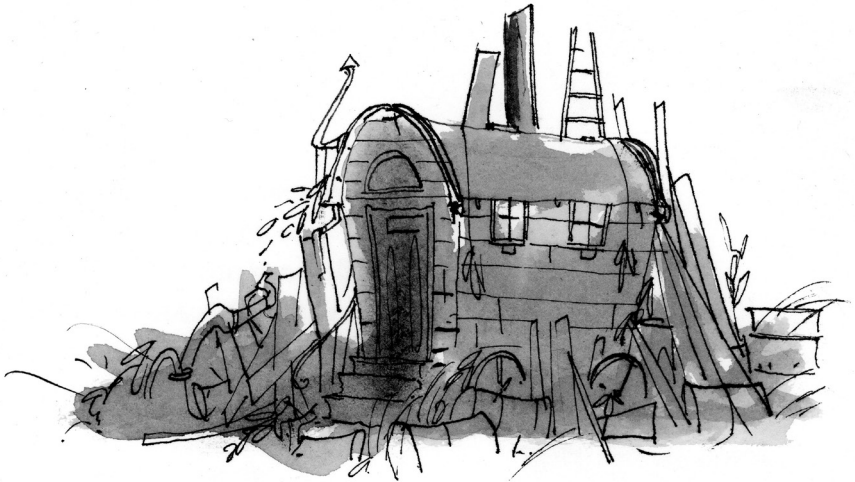
‘We waren beter naar het speelplein gegaan’, beaamde iemand anders. ‘Daar kunnen we altijd wel enkele kleintjes schrik aanjagen.’

‘Gadver!’ vloekte Daan, starend naar de modder op zijn schoenen. ‘Dat zijn nieuwe!’

‘Laten we naar huis gaan’, opperde iemand.

‘Hé, jongens, kijk eens hier!’ riep Alex.

Juno was intussen ook binnengeglijpt. Ze zigzagde tussen enkele oude computerschermen en klom op een stapel olievaten. Van daaruit had ze een mooi uitzicht over het stort. Opgewonden wees Alex zijn kameraden op een antieke woonwagen die verloren tussen de rommel stond. De tonvormige kar met

het afdakje van versierd houtwerk herinnerde Juno aan een zigeunerfilm die ze onlangs had gezien. De achterste as was gebroken en de wielen misten verschillende spaken, maar toch leek hij verder in prima staat. De nieuwe verflaag vormde een baken van kleur te midden van alle schimmel, roest en slijk.

‘Misschien valt daar wel iets te jatten’, wreef Daan zich in de handen. Hij beklom het trapje van het balkon en tuurde door het ruitje.

‘En?’ vroeg Alex.

‘Pikdonker.’ Toen Daan aan de deurknop draaide, weerklonk er een angstaanjagend geblaf.

‘Pas op!’ schrok Alex. Daan deinsde achteruit.

‘Vreemd’, merkte een van de jongens op. ‘Ik hoor geen getrappel binnen.’

Daan vermande zich en draaide opnieuw aan de deurknop. Meteen galmde het geblaf weer over het terrein, maar zodra hij de knop loste, zweeg de hond in alle talen.

‘Volgens mij zit daar helemaal geen beest. Dat is een geluidsopname’, zei Daan hardop, vooral om zichzelf te overtuigen. Hij draaide opnieuw aan de knop en merkte dat de deur dichtgenageld was. ‘Er móét een manier zijn om binnen te raken’, mompelde hij. Geprikkeld wandelde hij om de woonwagen heen en betastte het houtwerk. Precies op dat moment stuurde een lawine van conservenblikken met een hels lawaai van een berg oud ijzer.

‘Wat was dat?’ vroeg Alex verschrikt.

‘Iemand houdt ons in de gaten.’

‘Doe niet zo onnozel’, snauwde Daan, maar toen hij de onderkant wilde inspecteren, schalde er een loeiharde sirene over het terrein. Hij schrok en stootte pijnlijk zijn hoofd.

‘Zouden we niet beter vertrekken? Hier valt toch niets te beleven.’

‘Iemand is ons in de maling aan het nemen’, gromde Daan, wrijvend over de pijnlijke plek op zijn hoofd. ‘En wij gaan niet naar huis voor we er het fijne van weten.’ Met een grimmig gezicht liep hij naar de grootste afvalberg, waar de sirene vandaan leek te komen.

Juno hield haar adem in. Had Daan gelijk? Vanuit haar hogergelegen positie liet ze haar blik over de vuilnisbelt dwalen. Heel even meende ze een glimp op te vangen van een bos blonde krullen.

‘Jullie twee gaan langs links. Alex, jij komt met mij mee’, beval Daan.

Juno twijfelde of ze de jongen met de krullen te hulp moest schieten, maar wat kon zij beginnen tegen vier heethoofden?

Met gebalde vuisten trokken de twee jongens wiens naam ze niet kende om de afvalberg heen. Daarvoor moesten ze door een gang van roestende scheepscontainers. Ze waren nog maar enkele meters ver toen een stapel oude matrassen omlaag denderde en hen omver knotste als kegels op een bowlingbaan.

‘Bah! Dit is geen gewoon slijk’, kreunde een van de jongens, terwijl hij zich van onder de beschimmelde matrassen probeerde te worstelen. ‘Dit kleeft als gek!’

Juno zag dat de modder inderdaad een zilverachtige schijn had. De jongens waren nog maar net overeind gekrabbeld of verderop trad een ventilator in werking. Een wervelwind van veren werd hun richting uitgeblazen en voor ze konden reageren, waren ze bedekt met een dikke laag. Ze waren nauwelijks bekomen of er werd een volle stofzuigerzak voor de ventilator geleegd. Een verstikkende stofwolk waaide hen rond de oren tot ze helemaal grijs zagen. Juno sloeg haar hand voor haar mond om niet te gieren.

‘Ik ben hier weg. Daan kan stikken in zijn goudmijn.’ Met die woorden dropen ze af, als half geplukte bosduiven.

Ze waren nog maar net uit het zicht of aan de andere kant van de afvalberg hoorde Juno Alex gillen.

‘Dit moet ik zien’, zei ze tegen zichzelf. Ze verliet haar schuilplaats en maakte een omtrekkende beweging tot ze Daan en Alex in het vizier kreeg. Hun haren glommen door een of ander olieachtig goedje waarmee ook hun kleren besmeurd waren. Op de container boven hun hoofden sloop de jongen met de krullen op hen af. Hij sleepte een ton met zich mee, die hij vervolgens vol leedvermaak over de indringers kieperde. Slakken, spinnen, kakkerlakken en nog heel wat ander ongedierte dat op de vuilnisbelt te vinden was, regenden neer op hun arme hoofden. Krijsend sloegen ze de beestjes van zich af.

Klaasen, Geert

De kronieken van Juno. De koning van de vuilnisbelt

© 2022 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Geert Klaasen
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Illustraties: Harmen van Straaten

Vormgeving: Daniël Peetermans

Trefwoorden: fantasie, avontuur, dromen

D/2022/0034/202

ISBN 978 90 02 27505 0

NUR 283

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**De Nederlandse
Kinderjury
2023**

